

Poczekalnia

Słowa: Jacek Kaczmarski
Muzyka: Jacek Kaczmarski

$\text{♩} = 140$

Dmi **Dmi**

Sie-dzie - liś-my w po-cze-kal-ni, bo na

6 **A⁷** **Dmi** **C** **A⁷**

ze - wnątrz deszcz i ziąb Do po - cią - gu spo - ro cza - su jesz - cze by - ło Moż - na

9 **Dmi** **A⁷** **Dmi** **C**

za - tem wy - pić ka - wę al - bo rzu - cić coś na ząb, Bo nikt nie wie, kie - dy człek znów nap - cha

12 **A⁷** **Dmi** **C**

ry - ło. Wtem sły - szy - my kół stu - ko - ty i lo - ko - mo - ty - wy świst, Więc rzu -

15 **B^b** **A⁷** **Dmi** **C**

ca - my się do wyjś - cia na pe - ro - ny, A - le w miejs - cu nas za - trzy - mał me - ga -

18 **B^b** **A⁷** **B^b**

fo - nów zgrzyt i pisk: To nie wasz po - ciąg

22 **A⁷** **Dmi** **C**

o - gło - si - ły me - ga - fo - ny. U - wie - rzy - liś - my me - ga -

26 **Dmi** **A⁷** **Dmi** **Dmi** **C**

fo - nom. U - przej - mie wszak o - strze - gły nas Po co stać w desz - czu na pe -

Sfinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego w ramach Programu Wieloletniego NIEPODLEGŁA na lata 2017-2021

Poczekalnia

30

ro - o - o - nie, Sko - ro przed na - mi jesz - cze czas?

Żarcie szybko się skończyło, nuda zagroziła nam,
 Zaczęliśmy drzemać, marzyć i flirtować;
 Ktoś przygrywał na gitarze, zanucili tu i tam,
 Zaciążyły nam do tyłu nasze głowy.
 Wtem słyszymy kół stukoty i lokomotywy świst,
 Więc ospale podnosimy się z foteli.
 Ale w miejscu nas zatrzymał megafonów zgrzyt i pisk:
 – To nie wasz pociąg – przez megafon powiedzieli.

Uwierzyliśmy megafonom –
 Pomarzyć w ciepłe – dobra rzecz.
 Po co stać w deszczu na peronie
 Zamiast w fotelu miękkim lec?

Po marzeniach przyszła kolej na dziewczyny oraz łyk,
 Co pozwolił nam zapomnieć o czekaniu,
 Gdy tymczasem za oknami n-ty już się puszył świt
 I poczuliśmy się trochę oszukani.
 Więc gdy znowu kół stukoty usłyszeliśmy i świst –
 W garść się wzięliśmy i dalej! – na perony!
 Lecz zatrzymał nas na progu już znajomy zgrzyt i pisk:
 – To nie wasz pociąg! – Ogłosiły megafony.

Uwierzyliśmy megafonom –
 W końcu nie było nam tak źle.
 Po co stać w deszczu na peronie,
 Gdzie z wszystkich stron wichura dmie?

Uderzyło nas jak gromem, spojrzeliśmy wreszcie w krąg,
 A już wiele, wiele świtów przeminęło!
 I patrzymy w starcze oczy, powstrzymując drżenie rąk –
 Zdziwieni, gdzie się życie nam podziało;
 Wybiegamy na perony, lecz na torach leży rdza,
 Semafony, hen! pod lasem – opuszczone!
 Żaden pociąg nie zabierze już z tej poczekalni nas,
 Milczą teraz niepotrzebne megafony...

I gorzko się zapatrzyliśmy
 W zabrane nam dalekie strony
 I w duszach swych przeklinaliśmy
 Tę łatwą wiarę w megafony.